

vil det gaa saaledes, at den enkelte godt kan opgive at nævne sig med det Navn, men Møder og Genmøder og Alverden vil blive ved at nævne vedkommende Mand som hidtil. Den anden Udvej er ikke absolut tiltalende. For det første er det muligt, at Bevillingen ikke bliver givet, og for det andet, er det sikkert, at bliver den givet, koster den 33 Kr. 66 Øre, og det betragtes i alt Fald ikke af alle som nogen Behagelighed. Jeg tillader mig da her at forelægge et Lovforslag, hvor- efter enhver fuldmægtig Mand og Kvinde, hvis Fader og Bedstefader paa fædrene Side have benyttet et Tilnavn, hvorunder de sædvanlig ere blevne nævnte, have Ret til at begære Bevis udstedt for, at dette Navn for Fremtiden er denne Mand's eller Kvinde's rette Navn. Dette Bevis skal udstedes uden Betaling, saa der er altsaa ingen Beforsning derved. Nu ved jeg, at det høje Justitsministerium, under hvilket Udfærdigelse af Bevilling til Navneforandring forterer, er meget bebyrdet, ja i visse Retninger overbebyrdet, og da jeg forudsætter, at der, om dette Lovforslag bliver til Lov, vil komme ikke saa faa Begæringer om Navneforandring ind, har jeg foreslaaet, at man i Stedet for at centralisere her decentraliserer, saa at vedkommende Bevis bliver at udstede i Kjøbenhavn af Magistraten og uden for Kjøbenhavn af vedkommende Underøvrighed. Selvfølgelig vil der i Forslaget ogsaa findes Bestemmelser om, at en saadan Begæring skal være ledsaget af de fornødne Attester, Daabs- og Fødselsattester, samt af tilstrækkelige Bevisligheder for, at dette Navn har været det, hvormed vedkommendes Fader og Bedstefader have været benævnte. Jeg mener, at man ved at gennemføre dette Forslag vil indløbkomme en virkelig tilstedeværende Trang, thi det er ikke nok med, at en hel Del Folk bære et Navn, de i og for sig ikke have nogen lovlig Ret til, men ved Præsternes Forsyndelser er der ogsaa her kommet adskillig Virvar ind i Familiernes derved. Der er nemlig adskillige Præster, der have misforstået Forordningen af 30te Maj 1828, saaledes at de tro, at naar en Mand nævnes med det og det Tilnavn almindeligt, have de Ret til at døbe Børnene med dette Navn. Saa kan det imidlertid ske, at der paa det Sted, hvor noget saadant har fundet Sted, kommer en Præst, som har forstaaet Forordningen af 1828 og maaste har en mere strakt Samvittighed paa det Punkt. Han døber saa og skal efter Kultusministeriets Bestemmelse døbe det næste Barn, der kommer, ikke med det Navn, de tidligere Børn ere døbt med, hvis dette urigtigt er. Men men med Faderens rigtige Slægtsnavn. Jeg

kan eksempelvis nævne, at der findes i mit Pastorat i det mindste 3 Familier, som have Børn, der ere Hel-Søstende men have forskellige Efternavne, fordi den ene Præst har døbt med Faderens Tilnavn og den anden med Faderens Daabsfaternavn. Som en Kuriositet skal jeg nævne, at i en Familie er der endog 3 Søstende, Helbrødre, som have 3 forskellige Efternavne! Dette Forhold er fremkommet ved yderligere Misforstaaelse fra en Præsts Side. 3 Helbrødre med 3 forskellige Efternavne — det er en Forvirring, som ikke er tiltalende, og som ved Urbespørgsmaal kan faa meget at bethde. Dette vil blive hævet, i mange Tilfælde i alt Fald, saafremt man gør dette lille Lovforslag til Lov. — Jeg indrømmer, at man kunde naturligtvis gøre Grænserne langt videre, end jeg har gjort. Jeg har taget meget moderat paa denne Sag, taget det inden for ret snævre Grænser. Man kunde jo nemlig gøre det muligt ogsaa for andre end dem, hvis Fader og Bedstefader ere blevne nævne med det og det Tilnavn, at faa det Navn legaliseret, som de nu benævnes med. Paa et Punkt er jeg dog gaaet et Skridt videre, end jeg her har nævnt. Jeg har nemlig taget Hensyn til det Navn, vedkommende Gjendom har, som den Person behor, der søger Navneforandring efter denne Lov, saaledes at vedkommende kan faa Gaardens Navn, naar den har baaret det samme Navn i to Slægtlede.

Dette Forslag er selvfølgelig ikke noget fuldkomment Værk, men det kan jo modtage Forbedringer ved Endringsforslag, stillede af forskellige ærede Medlemmer. Mit Haab er, at den højtærede Justitsminister, som faar med Loven at gøre, ligesom den højtærede Kultusminister, som vist ogsaa faar med Sagen at gøre, samt ogsaa det høje Ting vil tage velvillig derimod. Til Juristerne i det høje Ting vil jeg sige, at da det er et Forslag, der forelægges af en Ikke-Jurist, vil jeg ydmygt bede de Herrer Jurister om at se venlig derpaa og undskylde de mulige Fejl, der maatte være; selvfølgelig vil der findes Fejl, som Juristernes skarpe Øine lettelig ville opdage. — Jeg skal til Slutning nævne, at jeg har ladet Lovforslaget ende med et vel ikke utændt Udtryk, nemlig: Denne Lov gælder ikke for Færøerne. Det har jeg gjort af to Grunde, dels fordi jeg ikke er tilstrækkelig klar over Forholdene paa Færøerne og dels af Hensyn til det ærede Lagting paa Færøerne. Hvis dette Forslag bliver vedtaget her, vil Lagtinget meget let kunne faa det til at blive gældende Lov. Med disse Ord skal jeg anbefale dette lille bestedne Lovforslag til det høje Ting.